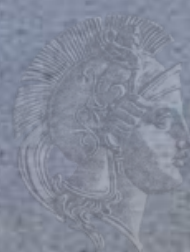

Η εἰσφορά βοιωτῶνα

Autre à 200 exemplaires

1527912

DR1

Η ΕΥΜΟΡΦΗ
ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

ΠΟΙΗΜΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΡΙΜΥΤΙΚΟΥ

ἐξ Ἀποκορόνων τῆς Κρήτης

ΕΚΔΟΘΕΝ

ἐπιμελεία καὶ δαπάνη

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΛΕΓΡΑΝΔΙΟΥ

« Ἔρωτα, πονηρὸν πουλί! »

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΠΑΡΑ Τῷ ΕΚΔΟΤῇ Α. ΛΕΓΡΑΝΔΙῷ

ἐν ὁδῷ τοῦ Προαστείου Ἀγ. Διονυσίου, 139

—
1869

Ἐσ' ὥμοιασες τοῦ τρυγωνιοῦ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνη
Ὅπουχασε τὸ ταῖρί του καὶ πλιὸ νερὸ δὲν πίνει !

Paris. — Imprimerie Adolphe Lainé, rue des Saints-Pères, 19.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Πρό τινων μηνῶν, ἐν φιλολογικῷ παλαιῶν βιβλίων κυνηγίῳ, εὔρον τὸν « Θησαυρὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς καὶ τῆς Φραγκικῆς γλώσσας » τοῦ Σωμαθέρα, Καπουκίνου, ὃν ἐξέδωκεν ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1709 ἔτος, Θωμᾶς τις, Καπουκῖνος καὶ αὐτὸς, « ἀγκαλὰ ἀνάξιος », καὶ συγγραφεὺς σχεδιάσματος Γραμματικῆς νεοελληνικῆς. Τὸ δὲ Λεξικὸν τοῦτο πάλαι ἀποτελοῦσε μέρος τῆς ἰδιαιτέρας βιβλιοθήκης τοῦ σοφωτάτου συμπολίτου μας, Πέτρου Δανιῆλος Ὑεττίου, τοῦ ὁποίου τήν τε ὑπογραφὴν καὶ τὸ οἰκόσημον φέρει. Πλουτίζεται δὲ πολλαῖς καὶ ἰδιοχείροις τοῦ περιωνύμου Ἐπισκόπου σημειώσεσιν· ὑπάρξας δ' εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων ἀνδρῶν τοῦ αἵωνος τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ, θεολόγος, φιλόσοφος, εὐστοχος τῶν Λατίνων μελοποιῶν μιμητῆς, ποιητῆς δ' ἐλληνικὸς οὐχὶ τῶν χαμαιπετῶν (1), καὶ φίλος τοῦ

(1) Περὶ τούτου τεκμήριον ἀσμένως ἐπισυνάπτομεν τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα εἰς ἑαυτόν·

« Κάδμος ὅπασσε πάτραν, Μοῦσαι δέ με παῖδ' ἀτίταλλον,

Ὑέτιος Κρονίων δῶκεν ἐπωνυμίην·

Ἐν μυχίοις πραπίδεσσι καθέζετο Φοῖβος ἀνάσσειν,

Οὐδὲν ὅλως κατ' ἐμοῦ ἴσχυεν ἔχθρα τυχῆς.

Ἐν δὲ κυλινδομένου πηλώδει συρφετῷ αἴης

Νοῦν δεινὸς θεόθεν οὐρανοῦ εἴλκεν ἔρως! »

(Ἐκ τῆς Παρισ. ἐκδ. τῶν τοῦ Ὑεττίου 1729
παρὰ Φραγκίσκῳ Διδότῳ.)

σοφοῦ Μεναγίου, ὅστις, ἐν στίχοις πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνο-
μένοις, ἔλεγε·

« Μέγα θαῦμα τῶν ἀοιδῶν,
« Χαρίτων θάλος, ὕεττε ! κ. τ. λ. »

ὁ Ὑέτιος, πολλῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν ἐγκρατῆς, εἶχε
σπουδάσει καὶ τὴν καθομιλουμένην τῶν Ἑλλήνων διάλεκ-
τον. Τὰ δ' ἐν λόγῳ σχόλια ἐκ διαφόρων συγγραμμάτων
ἀπλῇ φράσει συντεθέντων ἐρανισθεῖς, πολλάκις ὀλίγα τινα
λέγει περὶ τοῦ ὕφους αὐτῶν. Τοῦτο δὲ συνέβη καὶ περὶ
τῆς « Βοσκοπούλας » τόνδε τὸν τρόπον· « *Carmen illud
mirâ quâdam suavitate refertum, gemmam et ocel-
lum Græcæ vulgaris poeseos quis esse neget ? hujus
enim nitida comptaue facillimè labitur oratio.
Causa autem legendi infelicis Βοσκοπούλας vix potui
temperare à lacrymis quum præsertim scirem non
fictitiam, ut sæpè solet, sed contrà veracissimam
esse poematis materiam. Insuper auctor opus suum
tanto dicendi ditavit artificio, totque lepôribus as-
persit et illecebris ut aureolos clarissimi opificis
versus ὡσὰν τριανταφυλλάκια στὸ περιβόλι τῶν Μουσῶν
esse declarem.* »

Ἐγὼ δ' εἶχον ἀποφασίσει νὰ μεταφράσω γαλλιστὶ τὸ
ποίημα τοῦτο, ἀλλὰ τὰ ἐξῆς λόγια περιφήμου τινὸς Κριτι-
κοῦ ἀπὸ τῆς ἰδέας ταύτης μὲ ἀπέτρεψαν· « *Pastores in
suâ rusticitate tam jucundos si quis è Græciæ flo-
rentibus viretis aliò traducat, tùm eos aut amabili
simplicitate spoliatos in rusticantes amasios con-
vertat nimis comptos aut argutos, aut sordidos
hirsutosque caprimulgos efficiat.* »

• Περὶ τοῦ ποιητοῦ τῆς Βοσκοπούλας Νικολάου Δριμυ-
τικοῦ οὐδὲν ἄλλο γνωρίζομεν, εἰμὴ ὅ,τι αὐτὸς οὗτος ἐν τέλει
τοῦ ποιήματός του λέγει περὶ ἐαυτοῦ.

« Φαίνεται ὅτι ὁ ἐν τῇ Βοσκοπούλᾳ περιγραφόμενος ἔρως
καὶ ἡ παραφροσύνη τοῦ δυστιχοῦς Βοσκοῦ ἀληθῶς συνέβη-

σαν. Τὸ δὲ ῥωμαντικὸν τοῦτο ἐπεισόδιον συνταράξαν τὴν νῆσον Κρήτην ἐγένετο ὑπόθεσις πολλῶν ποιημάτων, ὡς λέγει ἐν τέλει ὁ Δριμυτικὸς, θεωρῶν ὡραιώτερον πάντων τὸ ἐδικόν του. Μὴ γνωρίζοντες οὐδὲν ἕτερον τῶν τοιούτων περὶ Βοσκοπούλας ποιημάτων, δὲν δυνάμεθα ἐν μέτρῳ συγκρίσεως ν' ἀποφανθῶμεν περὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ὄντως ὡραίου στιχουργήματος τοῦ Δριμυτικοῦ. » (Ἐπιστ. τοῦ Κ. Σάθα πρ. ἡμᾶς.)

Ἡ πρώτη τοῦ ποιηματίου τούτου ἔκδοσις ἐγένετο ἐν Βενετίᾳ, κατὰ τὸ 1627 ἔτος.

Περαιίνων δὲ τὸ προοίμιον τοῦτο, πρέπει νὰ ἐκφράσω τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστήσεις μου πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις πολυμαθέστατον μεσαιωνοδίφην φίλον μου Κ. Κωνσταντῖνον Σάθαν, ὅστις μετὰ τοσούτου ζήλου καὶ ἐπιμελείας ἀντέγραψε καὶ ἔπεμψε μοι τὸ ποίημα τῆς Βοσκοπούλας.

*Ἐγγραφον ἐν Παρισίοις, τῇ 8 Αὐγούστου 1869.

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΛΕΓΓΡΑΝΔΙΟΣ.

Η ΕΥΜΟΡΦΗ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Εἰς σὲ μεγάλην ἐξορίαν, σ' ἓνα λαγκάδι,
Μιὰν ταχυνήν ἐπῆγα στὸ κοπάδι,
Σὲ δένδρη, σὲ λειβάδια, σὲ ποτάμια,
Σὲ δροσερὰ καὶ τρυφερὰ καλάμια.
Μέσα στὰ δένδρη κεῖνα τ' ἀνθισμένα,
Ποῦ βόσκαν τὰ λαφάρια τὰ καϋμένα,
Στὴν γῆν τῇ δροσερῇ, στὰ χορταράκια,
Ποῦ γλυκοκοιλαδοῦσαν τὰ πουλάκια.
Πανόργια λυγερῇ, πανόργια κόρη,
Ὡσάν καλὴ καρδιά, καὶ ωραία στὰ θώρη.
Ἔβλεπε κάποια πρόβατα δικάτης,
Κ' ἔλαμπε σάν τὸν Ἥλιον ἡ εὐμορφιάτης.
Ξανθάσαν τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς της,
Καμάρι καὶ στολ' ἦτον τὸ κορμί της.
Κι' ἡ φορεσιὰ ποῦ φόρειεν, ἦτον ἄσπρη,
Κ' ἔλαμπε σάν τὸν Οὐρανὸν μετ' ἄστρον.
Στρέφομαι καὶ θεωῶτην μὲ στὰ μάτια,
Καὶ ῥάγη ἡ καρδιά μου τριὰ κομμάτια.
Διατὶ ἔρωτες εἶχαν, καὶ τοξεύγαν,
Καὶ νὰ μὲ σαγιτεύσουν ἐγυρεύγαν.
Καὶ ὡς μ' εἶδασιν οἱ ἔρωτες κοντάτους,
Μὲ προθυμίαν ἀπλῶσαν στ' ἄρματά τους.

Καὶ πιάνουσι σαγίταις καὶ βερτώνια,
 Γιὰ νὰ μοῦ δώσουν κρίσιν τὴν αἰώνια.
 Καὶ στὴν καρδιά μου ἡ σαγίτα τῆς μὲ σώνει,
 Εἶπα καὶ τὸ κορμί μου δὲν γλυτώνει.
 Τὸ φῶς μου, καὶ τὰ μάτια ἐθαμπωθῆκα,
 Καὶ σὲ καῦμόν ἀρίθμητον ἐμπῆκα.
 Ὁμ.πρὸς στὴν βρύσιν πέφτω λιγωμένος,
 Κ' ἡ Κόρη ἐθάρρει, κ' εἰμ' ἀποθαμένος.
 Λέγει τῶν ὀμματιῶν μου τὰ παιγνίδια,
 Ἐθανατῶσαν τὸν Βοσκὸν αἰφνίδια.
 Ἔρχεται πρὸς ἐμένα, καὶ γνωρίζει,
 Πῶς εἶμαι λιγωμένος, καὶ ἀρχίζει.
 Νὰ πέρνη ὡσὰν καλὴ καρδιά καὶ ἀέρα,
 Ἡ πλουμιστὴ μου, κι' ἄσπρη περιστέρα.
 Πέρνηι κρυὸ νερὸ ἀπὸ τὴν βρύσι,
 Κ' ἔρχεται πρὸς ἐμένα νὰ τὸ χύσῃ.
 Ραίνει, καὶ λαντουρᾷ τὸ πρόσωπόν μου,
 Λογιάζοντας πῶς νᾶναι γιατρικόν μου.
 Τὸ πρόσωπόν μου ξαναραίνει πάλιν,
 Γιὰ νὰ μὲ συνηφέρῃ ἀπὸ τὴν ζάλην.
 Μὲ τὸ νερὸν ἐκεῖνο μοῦ φανίσθη,
 Τὸ πῶς ὁ λογισμός μου ἐξεζαλίσθη.
 Κι' ἀπὸ τὴν γῆν ἐμάζωξε γιὰ μένα,
 Βότανα καὶ λουλούδια μυρισμένα.
 Τὰ λούλουδα καὶ τ' ἄνθη μυρίζαν τόσα,
 Νεκρὸν ἀπὸ τὸν ἄδην μ' ἐσηκῶσα.
 Σ' ἔγνοια πολλὴν ἐμπῆκα, πῶς ν' ἀρχήσω,
 Καὶ σύντα τρόπον νὰ τὴν φχαριστήσω.

Στὸ σπλάγχχνος τὸ πολὺ, στὴν καλωσύνην,
 Ὅπουδδειξε σ' ἐμέ τὴν ὥραν κείνην.
 Λέγω της, σύντα τρόπον νὰ γυρέψω,
 Τὸ σπλάγχχνος τὸ πολὺ νὰ σ' ἀντιμέψω;
 Καὶ πῶς νὰ δειάσω τοῦτο τὸ γομάρι,
 Ἀνέγνωρος νὰ μὴν φανῶ στὴν χάριν;
 Τὸ αἶμα τῆς καρδιάς μου κὶ ἂν σοῦ δώσω,
 Δὲν ἤμπορῶ τὸ χρέος μου νὰ πληρώσω.
 Οὐδὲ τὴν καλωσύνην σου τὴν τόση,
 Ὁ λόγος δὲν μπορεῖ νὰ φανερώσῃ.
 Ἀπηλογαῖται τότε τὸ Κοράσο,
 Λέγει μου, τὸ κορμί σου ἐπᾶ στὸ δάσο,
 Εὐρέθηκε σὲ κίνδυνον περίσσο,
 Καὶ θέλεις νὰ τὸ δῶ, νὰ μὴν βοηθήσω;
 Ποῖος ἄνθρωπος μοῦ τόθελε παινέσῃ,
 Καὶ ποιὸς Θεὸς μοῦ τόχε συγχωρέσῃ;
 Ποιὰ λυγερὴ δὲν μ' εἶχε κατακρίνη,
 Ἄσπλαγχνη νὰ φανῶ τὴν ὥρα κείνη;
 Κ' ἡ πέτραις μοῦ τὸ θέλασι γογγύσῃ,
 Μὲ δίχως πληρωμὴ νὰ σ' εἶχ' ἀφήσῃ.
 Ὡς κ' ἡ σκιά μου μ' ἤθελε μισήσῃ,
 Ἄν δὲν ἤθελα κάμῃ δίκια κρίσι.
 Ἄσπλαγχνη καὶ κακὴ μ' ἤθελαν κράζῃ,
 Ὅλοι μικροὶ μεγάλοι μ' ἀτιμάζῃ.
 Τὰ πρόβατά μου ἠθέλασι μὲ φύγῃ,
 Κὶ οὐδ' ἄνθρωπος ποτὲ μ' ἤθελε σμίγῃ.
 Δὲν ἦτον μπορετὸν καὶ ἄλλοιῶς νὰ κάμω,
 Κάλλιx νὰ βαλθῇ ἤθελα στὴν ἄμμο.

Μὲ ἴδρωτα, μὲ κόπο νὰ μετρήσω,
 Παρὰ τέτοιον Βοσκὸν νὰ μὴν βοηθήσω.
 Κ' εἰς φρόνιμος Βοσκὸς, σ' εὖμορφα κάλλη,
 Εὐρέθηκε σὲ παιδομὴ μεγάλη.
 Κ' ἤμουνε κρατημένη νὰ βοηθήσω,
 Καὶ πῶς νὰ βάλω, νὰ τὸν ἀναστήσω.
 Μ' ἀπὸ τὴν φχαριστιὰ Βοσκὲ τὴν τόσῃν.
 Ὅπου μιλεῖς, καὶ δίδεις μου τὴν γνῶσιν.
 Σ' ἀγάπη περισσὴ βαλμένην μ' ἔχεις,
 Κ' εἰ τὰ θελήματά σου νὰ κατέχῃς.
 Καὶ μετ' ἐμὲ δὲν ἦν τὰ λογικά μου,
 Νὰ πάγω νὰ κλουθῶ τὰ πρύβατά μου,
 Μ' ἄλλω χαρὰ νὰ στέκω στὸ λειβάδι,
 Συντροφιασμένοι ν' ἄμεσθεν ὁμάδι.
 Μ' ἀφίνω κάθε ἓνα νὰ λογιᾶσῃ,
 Πόσῃν χαρὰν ἐπῆρα κεῖ στὰ δάση.
 Μιλῶντας τοὺς καὶμούς μου καὶ τὰ πάθη,
 Κι ἡ συνοδιά μου στὰ πιθύμουν ν' ἄρθῃ.
 Σὰν τὶ χαρᾶτον τότες ἡ δική μου,
 Καὶ τί δροσιὰν, ὅπουχε τὸ κορμὶ μου;
 Ἄλλος Βοσκὸς στὸν Κόσμον δὲν ἐχάρῃ,
 Οὐδὲ κ' εἰς τὸ γιὰλὸ χαίρεται ψάρι.
 Λέγω της, τὰ γλυκὰ σου κι ὠμορφα μάτια,
 Ἐκαμαν τὴν καρδιάν μου τριὰ κομμάτια.
 Κ' εἶναι βαρὺ τινὰς νὰ τὸ πιστεύσῃ,
 Μαχαῖρι ὅπου λαβώσῃ, νὰ γιατρεύσῃ.
 Μ' ἂν ἦτον μπορετὸ ξετελειωμένον,
 Νὰ γένη τὸ μισθόσου τ' ἀρχισμένον.

Νὰ τὸῦθελε μαντέψη ἡ ὠμορφία σου,
 Ἀπόψε νὰ κοιμήθηκα κοντά σου.
 Διατὶ μακρὸν ἀπὸ δῶναι ἡ κατοικιά μου,
 Π' ἀρμέγα καθ' ἀργὰ τὰ πρόβατά μου.
 Καὶ δὲν μπορούμε ἀπόψε κεῖ νὰ πᾶμε,
 Μ' ἄς πέσωμεν ἐπὰ στὰ χόρτα χάμαι.
 Γλυκὰ μ' ἀπηλογᾶται τὸ Κοράσο,
 Λόγια γιὰ νὰ χαρῶ, ν' ἀναγαλλιάσω.
 Γλυκὰ καὶ ζαχαρένια ἀπηλογήθη,
 Κ' εἰς ἐκεῖνο ποῦ τῆς εἶπα, μ' ἀποκρίθη.
 Λέγει τὸ φῶς τῆς μέρας λιγοσταίνει,
 Κι ὁ ἥλιος ἄγουρέ μου θὲ νὰ πιαίνῃ.
 Τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι μᾶς σιμώνει,
 Κ' ἡ κρυάδα τοῦ δάσου μᾶς πλακώνει.
 Μὰ κλούθα μου λοιπὸν, νὰ πᾶ νὰ βροῦμε,
 Ἐπὰ κοντὰ τὸ σπήλαιον νὰ ἐμποῦμε.
 Νὰ φᾶς, νὰ πιῇς, καὶ νὰ καλοκαρδίσης,
 Καὶ στρῶμα φτωχικὸν γιὰ νὰ κουμπίσῃς.
 Καὶ θέλομε χαρῇ, καὶ ξεφαντώσῃ,
 Μὲ τραγούδια, μὲ ψωμί, καὶ μὲ τὴ βρωσι.
 Καὶ ἄς εἶναι μοναχότου τὸ κοπάδι,
 Καὶ ἄς βόσκεται κι αὐτὸ εἰς τὸ λειβάδι.
 Κι ἄς εἶναι τὸ κοπάδι μοναχόν του,
 Κι χαίρεται κι αὐτὸ διὰ τὸν βοσκόν του.
 Τὰ πρόβατα καὶ πῖλοιπα δικά σου,
 Ἄς εἶναι πὰ κοντὰ στὰ πρόβατά σου.
 Μὲ πλήσια προθυριά κ' οἱ δυὸ κινουῦμε,
 Τὸ σπήλιον ἐσπουδάσαμεν νὰ βροῦμε.

Τὰ χέρια ἐνὸς τᾶλλοῦμας ἐκρατοῦμεν,
 Καὶ μὲ χαρὰ τὴν στράτα πορπατοῦμεν.
 Τὴ στράτα πορπατοῦμεν σπερβολάκι,
 Βρίσκω βαγιά καὶ κόφτω ἓνα κλαδάκι.
 Κάνω γοργὸ πιτήδειο δακτυλίδι,
 Καὶ δίδω τ' αὐτηνῆς, καὶ μένα αὐτήνη δίδει.
 Μὲ τὰ παιγνίδια ἐπηαίναμε τὴ στράτα,
 Τὰ δένδρη ἦτον λούλουδα γεμάτα.
 Τὰ κάλλη τῆς ἀφέντρας μου ἐπλουμοῦσαν,
 Ἐπέφτασιν οἱ ἀνθοὶ καὶ περιχοῦσαν.
 Ἐλαμπεν Οὐρανὸς τ' ἄστρον γεμάτος,
 Κι ὁ ἄνεμος ἐφύσα ὁ ὁροσάτος.
 ὄντες στὸ σπήλιον σώσαμεν αἰφνίδια,
 Μὲ γέλοια, μὲ χαραῖς, καὶ μὲ παιγνίδια.
 Στὴ μιὰ μεριά τοῦ σπήλιου εἶχε χωσμένην,
 Φωτιά ἀπὸ τὴν ἡμέραν φυλαμμένην.
 Σπουδάζει καὶ τὴν ἄφτει τὸ Κοράσο,
 Μὲ ξύλα ποῦ βαστοῦσ' ἀπὸ τὸ δάσο.
 Στοῦ σκουτελιοῦ τὸν πάτο εἶχε λυχνάρι,
 Ἦτονε μιὰ χαρὰ, κ' ἓνα καμάρι.
 Ἡ πλουμιστὴ καὶ ἄσπρη περιστέρα,
 Ὅσαῃχεν ἐδεκεῖ, χαρὰ μοῦ φέρα.
 Ἐστράφηκα στὸ σπήλιον καὶ συντήρου,
 Τὴν ὠμορφιάν, ὅπουχε γύρου, γύρου.
 Καὶ ἀπόξω εἶχε σὰν περιπλοκάδι,
 Ὅπου τὸ περιπλέξαμεν ὁμάδι.
 Ἀπόξω μὲ μυρτιαῖς, μὲ ῥοσμαρίνους,
 Μὲ γουδούρους, μὲ βιόλαις, καὶ μὲ κρίνους.

Τὸ εἶχε τὸ Κοράσο στολισμένο,
 Καὶ μύριζε τὸ σπήλιο τὸ καῦμένο.
 Πιδέξια καὶ πιτήδεια ἦσαν βαλμένα,
 Ποῦ στέκα καὶ συντήρουν ἓνα ἓνα.
 Καὶ μέσα μου ξενίζουμουν τὴν τόσην,
 Διάρμωσιν καὶ πάστραν, καὶ τὴν γνῶσιν.
 Εὐμορφα καὶ πιδέξια ἦσαν βαλμένα.
 Ἦσαν τὰ τζουκάλια κρεμασμένα.
 Κ' ἓνα χαλκωματάκι εἶχε κοντά της,
 Π' ἄρμεγε καθ' ἄργα τὰ πρόβατά της.
 Ἀπάνω σ' ὅλα βλέπω ἓνα κλινάρι,
 Ποῦτονε μιὰ χαρὰ, καὶ ἓνα καμάρι.
 Φτωχάκι, μὰ στρωμένο ἦτον πιτήδεια,
 Ὅ γιὰ καλαῖς καρδιαῖς, καὶ γιὰ παιγνίδια.
 Ῥωτῶτην ἀδελφοὺς ἔχεις, γῆ κύρη,
 Καὶ ποῖον ἔχει τὸ σπήλιον νοικοκύρη;
 Γιατ' εἶδα μία μαχαίρα κονισμένην,
 Καὶ μὲ λουρὶ καινούριο κρεμασμένην.
 Λέγει μου κύρην ἔχω γεροντάκι.
 Καὶ ἀπὸ τὰ ψῆς ἐπῆγε στὸ χαράκι.
 Νὰ κόψη πέτρα, γιὰ νὰ κτίσῃ μάντρα,
 Καὶ μ' ἄφηκεν ὡς βλέπεις δίχως ἄνδρα.
 Δὲν ἔρχεται ὡς τὴν ἄλλην ἐβδομάδα,
 Κ' ἔχω τζημέραις τούταις μοναξάδα.
 Ἐγῶμαι πὰ στὸ σπήλιον νὰ κατέχης,
 Ἐγνοῖα καρμιὰ δι' ἄνθρωπον μὴν ἔχης.
 Ἐγὼ ἀδελφοὺς δὲν ἔχω, οὐδὲ μάννα,
 Εἶναι καιρὸς πολὺς ποῦ ἀποθάνῃ.

Ἐγῶμαι μὲ τὸν κύρην μου οἱ δύο μας,
 Τοῦτο τὸ σπήλιον εἶναι ἐδικό μας.
 Πιάνει ψωμί, τυρὶ, χλωρὴ μαλάκα,
 Κρύον ἄρνι ὄφτὸ, ἅπάνω εἰς πλάκα.
 Ὅπουχε διὰ τραπέζι, καὶ ὀρδινιάζει,
 Καὶ μὲ σπουδὴ γιὰ δεῖπνον λογαριάζει.
 Εἶχε καὶ ξιδοτὸ κρασί δαμάκι,
 Σ' ἓνα μικρὸ καὶ πλουμιστὸ φλασκάκι.
 Καὶ συγκερνᾷ με κρυὸ νερὸ, καὶ πίνει,
 Κὶ ἀπέκει με καλεῖ, καὶ μένα δίνει.
 Μὰ λέγω της, Κυρὰ κρασί δὲν πίνω,
 Δὲν τρώγω ἀπὸ τὸ κρυὸν ἐκεῖνο.
 Ἄν δὲν θέλει μαντέψη ἡ ὠμορφιά σου,
 Νᾶναι μὲ τὸ φιλὶ τὸ κάλεσμά σου.
 Ὡς ἤκουσεν αὐτὰ, ἄρχισε νὰ σβύνη,
 Ὡσὰν τὸ φασκολούλουδον ἐγίνη.
 Τὰ δόντια της πληθύνασι, καὶ φάνη,
 Ὡσὰν εἰς τὸ σκοτάδι πυροφάνη.
 Τὰ μάτια χαμηλώνει, καὶ μιλεῖ μου,
 Δὲν ἦτονε τὸ πρέπον, οὐδὲ τιμὴ μου,
 Τέτοιας λογῆς ἀδιάντροπα νὰ μειδιάσω,
 Μὰ σένα πρέπει νὰ καταδικάσω.
 Ἐσὺ ἔχεις ἐξουσιᾶ, καὶ πιὲ καὶ δός μου,
 Καὶ τεληματικῶς, καὶ στανικῶς μου.
 Καὶ πίε ὅσο θές, καὶ ὅσο π' ὀρίζεις,
 Γιατὶ ποτέ μου ἄλλον δὲν θέλω νὰ γνωρίζεις.
 Ἐπιαμεν μιὰ καὶ δυὸ, συγκερασμένο,
 Ἦτονε τὸ πιοτό μας τὸ καῦμένο.

Μὲ τὰ φιλιὰ στὸν δροσερὸν αἴερα,
 Καὶ μὲ τὸ πιάσαι ἐνὸς τ' ἄλλου τὴν χέρα.
 Ὁ πρῶτος λόγος ὅπου λέγω τῆς κόρης,
 Πολλὰ με κουρασμένος ἀπὸ τὰ ὄρη.
 Κ' ἤθελα νὰ μοῦ ἔκανες τὴν χάρι,
 Νὰ πηγαίναμε γοργῶς εἰς τὸ κλινάρι.
 Προθυμῶς σιμώνομεν στὴν κλίνη,
 Θέτομεν ἀγκαλιασμένοι γῶ, καὶ κείνη.
 Καὶ μὲ τὸ παῖζε, γέλασ' ἀρχηνίζει,
 Ὅλη ἡ Ἀνατολὴ νὰ κοκκινίζει.
 Κ' εἰς ὀλίγ' ὥραν βλέπομεν τὸν ἥλιο,
 Καὶ ξάπλωνε τζ' ἀκτῖνές του στὸ σπήλιο.
 Περιλαμπρῶς τὸν ἥλιον χαιρετοῦμεν,
 Καὶ παῖμε τὰ κοπάδια μας νὰ βροῦμεν.
 Καὶ πάλαι τὸ βραδὺ στὸν ἴδιον τόπον,
 Εὐρισκόμεσθαι μὲ πιδέξιον τρόπον.
 Ὅπ' ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ γνωρίσῃ,
 Οὐδὲ ποσῶς νὰ μᾶς ὁμολογήσῃ.
 Μᾶρθεν ἐκεῖν' ἡ ὥρα ἡ πικραμένη,
 Τὸν γέροντα τὸν Κύρητζίη ἀνημένει.
 Καὶ λέγει μου ἀπὸ σπέρας ἡ Κυρά μου,
 Ταχιά Βοσκὲ νὰ σέχῃ συντροφιά μου.
 Τὸν κύρη μου ταχιά τὸν ἀνημένω,
 Καὶ ἐκ τὸ σπήλιον οὐδὲ ποσῶς εὐγαίνω.
 Ἄμε καὶ σὺ στὴ μάνδρα τῇ δικήσου,
 Καὶ μὲς τὸ μῆνα πάλαι μοῦ θυμήσου.
 Ἐπὰ στὸν ἴδιον τόπον νὰ γυρίσῃς,
 Οὐδὲ ποτέ σου μὴ μ' ἀλησμονήσῃς.

Διατὶ τότες ὁ Κύρης μου καὶ πάλι,
 Δουλειὰν ἔχει ἐδεκεῖ νὰ κάμη κι ἄλλη.
 Τὴν νύκτα κείνη θέτω πικραμένος,
 Μὲ λογισμὸν μεγάλον ὁ καϋμένος.
 Τὸν Θεὸν ἐπαρακάλουν νὰ μ' ἀξιώσῃ,
 Νὰ μὴν βιασθῇ γοργῶς νὰ ξημερώσῃ.
 Μὰ λέγω τζ' ἀχολῆς μου περιστέρας,
 Πολλὰ βαραίνει πρὸς τὸ φῶς τζ' ἡμέρας.
 Διατὶ παρὰ ποτὲ τοῦτο τὸ βράδυ,
 Ἐβιάσθη νὰ μὴ μείνωμεν ὁμάδι.
 Καὶ πρὸς τὸν Ἥλιον ποῦχα πάντα θάρρος,
 Κλαίω μὲ παραπόνεσιν καὶ βάρος.
 ὦ Ἥλιε πολλὴ χαρὰ ποῦ φέρνεις,
 Διὰ ποίαν ἀφορμὴν ἐμὲ τὴν πέρνεις;
 Σηκώνομαι ἐγὼ πρότερον ἀπὸ κείνη,
 Κ' ἀφίνωτην καὶ κείτετο στὴν κλίνη.
 Σιμώνω τῆς καὶ σκύπτω, καὶ φιλῶ τὴν,
 Καὶ μ' ἀναστεναγμ' ἀποχαιρετῶ τὴν.
 Γιὰ καὶ χαρὰ σ' ἀφίνω νὰ τὴν ἔχῃς,
 Καὶ κάμε Πέρδικά μου νὰ κατέχῃς.
 Κι ἂν ζήσω μὲ στὸ μῆνα ἔρχομαι πάλι,
 Νάυρῶ τ' ἀγγελικὰ, καὶ ὠμορφα κάλλη.
 Στρέφεται καὶ θωρεῖμε, καὶ ἀρχηνίζει,
 Τὸ ροιζικὸ τῆς ν' ἀναθεματίζει.
 Τὰ δακρυάτης ἀρχήνισαν καὶ τρέχαν,
 Τὰ κοραλένια χεῖλη τῆς ἐβρέχαν.
 Ἀνάθεμά σε μοῖρά μου καϋμένη,
 Ποῦ μοῦ τὴν εἶχες τούτῃ φυλαμμένη.

Ὡς ἤψα τὸ κερὶ, νὰ μοῦ τὸ σβύσης,
 Σὲ μεγάλη σκοτάγρᾱ νὰ μ' ἀφήσης.
 Σηκώνεται, καὶ θεὸ νὰ παραγγείλῃ,
 Καὶ τρέμασι τὰ ζαχαρένια χεῖλη.
 Κὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα κάθε εἰς ἐγροίκα,
 Ἐτὸ βάρος ὅπου εἶχε, καὶ τὴν πίκρα.
 Καὶ λέγει μου, βοσκέ, ἄμε, ποῦ νάχῃς,
 Καμάρι καὶ χαραῖς, ὅπου, κὶ ἂν λάχῃς,
 Καὶ ὅπου κὶ ἂν εἶναι ὁ νοῦς μου εἰς τὰ ξένα,
 Νὰ ζήσω, νὰ τελειώσω μετὰ σένα.
 Τῆς ποθητῆς ποῦ σ' εἶχε σὰν τὸ φῶς της,
 Καὶ διάλεξε νὰ σ' ἔχῃ σύντροφόν της.
 Θυμήσου της, μὴ τὴν ξαλησμονήσης,
 Καὶ κάμε τὸ γοργὸν διὰ νὰ γυρίσης.
 Ὅταν ἰδῇς τὸν Κόρακα ν' ἀσπρίσῃ,
 Καὶ τὸν αὐγερινὸν ν' ἀποσπερίσῃ,
 Κορμὶ δίχως ψυχὴ νὰ περπατήσῃ,
 Τότε καὶ γὼ θέλω σ' ἄλησμονήσῃ.
 Πλειὰ γλίγωρᾱ στὴ γῇ νὰ ζήσῃ ψάρι,
 Κὶ ὁ Ἔρωτας νὰ χάσῃ τὸ δοξάρι.
 Τὴν νύκτα δίχως ἄστρα, καὶ δροσοῦλα,
 Παρὰ ν' ἀφήσω τέτοια Βοσκοποῦλα.
 Μ' ἀπῆτις τοῦ φτωχοῦ εἶναι γραμμένο,
 Νὰ περπατῶ ἀπ' ἐδῶ, μακρὰ νὰ πιαίνω,
 Παραγγελιὰ σ' ἀφίνω νὰ θυμᾶσαι,
 Καὶ πάντα ὁ νοῦς σου μετὰ μένα νᾶσαι.
 Μὲ κλάμματα κ' ἐγὼ ἀπὸ κεῖ μισεύω,
 Πάγω τὰ πρόβατά μου νὰ γυρεύω.

Καὶ ἀγάλια, ἀγάλια μάκρυνα τὸν τόπον,
Μὲ βάσανα, μὲ πίκραις, καὶ μὲ κόπον.
Μὰ πέρασεν ὁ μῆνας, κ' ἦλθ' ἡ ὥρα,
Νὰ πᾶ ν' αὐρῶ ἐκείνην τὴν πανόρα.
Μὰ θέλησεν ἡ μοῖρά μου τ' ἀζάπη,
Τὸ ροιζικό μου, κ' ἡ πολλήτζη ἀγάπη.
Ἔπεσ' ἀρρώστημένος στὸ κλινάρι,
Καὶ λίγεψέ μου ἡ δύναμις, κ' ἡ χάρι.
Καὶ πριχοῦ γιάνω, νὰ καλλιτερέσω,
Στράτα νὰ περπατήσω, πρὶν μπορέσω,
Ἐπέρασεν ὁ μῆνας πρὶν νὰ θέσω,
Καὶ διάβηκεν ὁ ἄλλος νὰ μπορέσω,
Νὰ περπατήσω νὰ σαλευοδήσω,
Νὰ πᾶ νὰ τὴν εὐρῶ, νὰ τῆς μιλήσω.
Μὰ μέσα τζὴ δύω μῆνες ἐγροικού μου,
Μὲ δύναμιν δαμάκι τοῦ κορμιοῦ μου.
Μὲ προθυμιὰ κινῶ διὰ νὰ πάω,
Κρατῶντας τὸ ραβδάκι, νὰ κουμπάω.
Μεγάλον φόβον εἶχα καὶ περίσσο,
Καὶ δὲν ἤμπόρουν νὰ καλλιτερέσω.
Μονέπεσα, καὶ ράγη τὸ σπαθί μου,
Καὶ γιάγυρα εἰς τὴν ἀποστροφὴν μου.
Κ' ἔσυρε τρεῖς φωναῖς, καὶ ξήπασέ με,
Ὅταν γλυκὰ κοιμούμουν ξύπνησέ με.
Κ' ἦρθαν κακὰ σκυλιὰ ὡσὰν πνηγάραι,
Νὰ φάγουσι τ' ἀρνί μου τὸ πουλιάρι.
Ἐγροίκουν ἀπὸ τὰ δάση της νὰ κλαίγῃ,
Ἡ καθαρένια βρύσι νὰ μοῦ λέγῃ.

Τὸ πῶς ἡ ἀρρώστια, κί ἡ ἄργητά μου,
 Κάρβουνα θὲ νὰ βάλουν στὴν καρδιά μου.
 Τὸ νήμενα νὰ μάθω, καὶ φοβοῦ μου,
 Τὴν ὥρα κείνη ἐγεμίσετο ὁ νοῦς μου.
 Καὶ δὲν ἤμπόρουν νὰ καλοκαρδίσω,
 Οὐδὲ νὰ ἰδῶ, οὐδὲ ν' ἀναντρατίσω.
 Φτάνω, θωρῶ τὸ σπήλιον ἀραχνιασμένο,
 Μὲ βοῦρκα, μὲ πηλὰ ναμουρδομένο.
 Ἀλλοιᾶς λογῆς μὲ δέκτη τὸ καῦμένο,
 Παρὰ ποῦ μ' εἶχε πρῶτα μαθημένο.
 Σ' ἐνοῦ βουνοῦ κορφῇ, σ' ἓνα χαράκι,
 Ξανοίγω καὶ θωρῶ ἓνα γεροντάκι,
 Κ' ἔβλεπε κάποια πρόβατα ὁ καῦμένος,
 Ἀδύναμος, καὶ μαυροφορεμένος.
 Σφυρίζω, καὶ φωνάζω, χαιρετῶτον,
 Καὶ γιὰ τὴν Βοσκοποῦλαν ἐρωτῶτον.
 Μὲ φόβον, καὶ μὲ τρόμον τοῦ ξηγούμουν,
 Καὶ τὰ δὲν ἤθελα ἀκούειν, ἐφουκρούμουν.
 Γροικῶ τὸν Γέρον μπρὸς, κί ἀναστενάζει,
 Τὸ ροιζικὸ τῆς μοίρας τοῦ ἀτιμάζει.
 Καὶ κλαίωντας μοῦ λέγει, ἡ πεθυμιά σου,
 Ἀπόθανε, δὲν εἶν πλέα κοντά σου.
 Δὶ αὐτήνῃ ποῦ ῥωτᾶς, ἦτον παιδί μου,
 Θάρρος μου τοῦ φτωχοῦ, καὶ ἀπαντοχή μου.
 Μὰ ὁ Χάρος τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ μπρός μου,
 Καὶ θάμπωσε τὰ μάτια, καὶ τὸ φῶς μου.
 Καλόκαρδη ἦτον πάντα, καὶ χαρά μου,
 Ἀνάπαψις πολλὴ στὰ γερατιά μου.

Μὰ ὁ λογισμὸς ὅπουχε πᾶσα βράδυ,
 Παράκαιρα τὴν ἔβαλε στὸν ἄδη.
 Ὁλημερνὶς, κὶ ὀληνυκτὶς νὰ κλαίγῃ,
 Χίλια κακὰ τῆς μοίρας τῆς νὰ λέγῃ.
 Σὰν τὸ κερὶ ἀνάλει ὄντα ν' ἄφτῃ,
 Ὡς τε ποῦ διάβῃ εἰς τὴν γῆν, καὶ θάφτῃ.
 Ποτὲ τὴν νύκτα δὲν ἐθώρειεν ὕπνο,
 Οὐδ' ἔτρωγε τὸ γιῶμα, οὐδὲ τὸ δεῖπνο,
 Ἐδίωχνεν ἀπ' ὀμπρὸς τῆς τὸ κοπάδι,
 Ποῦ τῶχε συντροφιά κ' ἦσαν ὁμάδι.
 Πολλαῖς φοραῖς στὸν ὕπνοτ' ἐξυπνᾶτο,
 Μοναχότης ἐμίλειε, καὶ διηγᾶτο.
 Κὶ ὥρα στὴ μιὰ μεριά, καὶ ἄλλη νὰ πιάσῃ,
 Ἐνα καλὸ, Βοσκὸ, ποῦχε στὰ δάση.
 Ἐξύπνουν τήνε τότε, καὶ ἔλεγάτης,
 Ἦντα πολλὰ βαρεῖα τὰ ὄνειρά της.
 Κηντάνε τὰ διηγᾶται, καὶ τὰ λέγει,
 Καὶ πάραυτας ἀρχήνιζε νὰ κλαίγῃ.
 Κύρη μεγάλον ἄδικο μοῦ κάμνεις,
 Νὰ μὲ ξυπνᾷς, καὶ νὰ μ' ἀναθηθάνῃς.
 Στὴν χαρὰν ὅπου βλέπω στ' ὄνειρόν μου,
 Τὸν πολυγαπημένον τὸν Βοσκόν μου.
 Τὰ νιάμερά της ἦταν ὀψὲς Υἱέ μου,
 Τὴν ὥρα ποῦ ξεψύχα ἐμίλησέ μου.
 Παραγγελιὰ μ' ἀφῆκε πᾶ στὰ δάση,
 Ἐνας καλὸς Βοσκὸς θέλει περάσῃ.
 Μελαχροινὸς, λυγρὸς καὶ γελασιάρης,
 Νέος, καὶ μαυρομάτης, διοματάρης.

Καὶ θέλει σὲ ῥωτήσῃ, ὅ γιὰ νὰ μάθῃ.
 Γιὰ κείνη ποῦ ἀπέθανε, καὶ χάθη.
 Καὶ νὰ τοῦ πῆς, πῶς εἶν' ἀποθαμένη,
 Μὰ δὲν τοῦ λησμονᾷ ποτὲ ἡ καϋμένη.
 Καὶ ἄς τὴν λυπηθῇ, καὶ ἄς τὴν κλάψῃ,
 Τὰ ῥοῦχά του γιὰ λόγου τῆς νὰ βάψῃ.
 Τὴν ἀφορμὴν τοῦ πὲ, πῶς τὴν ἐχάσε,
 Ὡς ἂν εἶδεν ἡμέραις καὶ περάσε.
 Ζημιὸ ἀλησμόνησέ την τὴν καϋμένη,
 Γιὰ κεῖνο ἐθανατώθη πικραμένη.
 Καὶ ἀπὸ τὰ σουσούμια ἐκεῖνος εἶσαι.
 Καὶ κλαίγει σε ἡ καρδιά μου, καὶ πονεῖ σε.
 Γιατὶ ἤθελα παιδιά μου νὰ σᾶς κάμω,
 Κ' εἶχα με μιλημένα διὰ τὸν γάμο.
 Καὶ κλαίγει σ' ἡ καρδιά μου, καὶ θρηνᾷτο.
 Σὰν ἄκουσα τέτοιας λογῆς μαντάτο,
 Οὐδ' ἔβλεπα, οὐδ' ἄκουα, οὐδὲ θώρουν,
 Στὰ πόδια μου νὰ στέκω δὲν ἠμπόρουν.
 Καὶ ἀρχήνισα τὴν μοῖρά μου νὰ βρίζω,
 Τὸ ῥοιζικόν μου ν' ἀναθεματίζω.
 Τὸν ἔρωτα τὸν ψεύτην ν' ἀτιμάζω,
 Καὶ πλεῖο γιὰ τὴν ζωὴν μου δὲν λογιάζω.
 Κύρη, γονή, νὰ ζήσης ἀφεντάκη,
 Μὴ βαρεθῇς τὴν στράτα καμποσάκι,
 Νὰ πᾶμε στὸ μνημοῦρι τῆς Κυρᾶς μου,
 Νὰ κάμω κεῖ τὸν πόθον τῆς καρδιάς μου.
 Σὲ σπῆλιο σκοτεινὸ νὰ κατοικήσω,
 Ποτὲ παραγοριὰ νὰ μὴν γροικῆσω.

Μὰ πάντα μοναχός μου νὰ γυρίζω,
 Οὐδὲ νὰ δῶ, οὐδὲ ν' ἀναντρανίζω.
 Δίχως γαμ.πὰν, ξυπόλυτος νὰ πιαίνω,
 Στόπον ἀγκαθερόν καὶ χιονισμένο.
 Νὰ μὲ θεωροῦν γυμνὸν καὶ ἀναμαλιάρη,
 Κὶ ὅλοι νὰ μὲ κρατοῦσι δαιμονιάρη.
 Γιὰ σφάλμα, καὶ γιὰ πάθη τὰ δικά μου,
 Ἐβαλα εἰς τὸν ἄδην τὴν Κυρά μου.
 Νάχα τὴν φτάξῃ ζωντανὴν νὰ μάθῃ,
 Τὴν ἀρρώστιά, καὶ τὰ πολλὰ μου πάθη.
 Τώρα θεωρῶ, καὶ ἀλήθεια μ' ἀπαρνήθης,
 Στὸ ραχνιασμένον στρῶμα ποῦ κοιμήθης.
 Καὶ δὲν μπορῶ φτωχὸς νὰ σὲ ξυπνήσω,
 Νὰ μοῦ συντύχῃς, καὶ νὰ σοῦ μιλήσω.
 Μάτια, ἀφόντ' ἐχάσετε τὸ φῶς σας,
 Πλειὸ λυγερὴ μὴδὲν ἰδῇτ' ὀμπρός σας.
 Καὶ ποιά παρηγοριὰ θέλει μπορέσῃ,
 Ἀλάφρωσιν στοὺς πόνους μου νὰ θέσῃ;
 Φίλους καὶ συγγενεῖς θέλω μισήσῃ,
 Δὲν θέλω νὰ σφαγῶ, μὰ θέλω ζήσῃ.
 Γιὰ ν᾿ ἄχω πόνους, πίκραις καὶ λακτάραις,
 Καθημερνοὺς καῦμοὺς, καὶ λιγομάραις.
 Μὰ θεὸς νὰ ζῶ, καὶ θεὸς νὰ παραδέρνω,
 Χίλιαις φοραῖς τὴν ὥρα νὰ ἀποθαίνω.
 Τὰ ὄρη, τὰ χαράκια νὰ μὲ φᾶσι,
 Καὶ ν᾿ ἂν ἡ κατοικιά μου μὲ στὰ δάση.
 Μέρα νύκτα νὰ κλαίω, νὰ θρηνοῦμαι,
 Τὰ πάθη μου στὰ ὄρη νὰ διηγούμαι.

Νὰ κάνω τὰ θεριὰ νὰ μ' ἀκλουθοῦσι,
 Νὰ κλαίουں μετὰ μένα νὰ πονοῦσι.
 Φλογέρα νὰ μὴν παίζω, οὐδὲ φιαμπόλι,
 Σ' λειβάδι νὰ μὴν μπῶ, οὐδ' εἰς περβόλι.
 Τὰ πρόβατά μου πλέο νὰ μὴν ἀρμέζω,
 Μὰ νὰ περνῶ κακὸν καιρὸν, καὶ ἀδέξιο.
 Τὸ προβατάκι τ' ἄσπρο τὸ πολιάρι,
 Ὅποῦχε τῆς Κυρᾶς ἀμπουλιάρι.
 Ἐκεῖνο μόνον ν' ἄχω μετὰ μένα,
 Νὰ πηγαίνωμε τὰ δύο συντροφιασμένα.
 Νὰ κλαίγῃ αὐτὸ τ' ἄρνι, καὶ γὼ τὴν Κόρη,
 Νὰ περπατοῦμε τὰ Βουνὰ, τὰ ὄρη.
 Στὴν ἀγκαλιά μου νὰ τ' ἀποκοιμίζω,
 Τὸ ροιζικόν μου τὸ κακὸ νὰ βρίζω.
 Καὶ ὄντα βροντᾶ, καὶ ἀστράφτη, καὶ χιονίζῃ,
 Κανεῖς Βοσκὸς στὰ ὄρη δὲν γυρίζει.
 Τότες ἐγὼ στὰ βουνὰ, καὶ εἰς στὰ ὄρη,
 Νὰ κλαίγω αὐτήνην τὴν πανόργια Κόρη.
 Κι ὅταν ὁ ἥλιος καίῃ πέτραις, καὶ ξύλα,
 Ὅλοι σιμώνουν στοῦ δενδροῦ τὰ φύλλα.
 Τότε πάγει ὁ Βοσκὸς, δροσιὰ γυρεύει,
 Καὶ γὼ νᾶμαι στὸν ἥλιον, νὰ μὲ καίγῃ.
 Νὰ μὴν εὐγῇ Βοσκὸς ἀπὸ τὸ σπήλιον,
 Τὰ νέφη νὰ σκεπάσουσι τὸν ἥλιον.
 Καὶ νὰ ψυγοῦν τὰ χόρτα στὸ λειβάδι,
 Καὶ ἀπὸ τὴν μάνδρα νὰ μὴν βγῇ κοπάδι.
 Οὐδὲ πουλὶ στὸ δάσος μὴν πετάξῃ,
 Τὴν αὐγὴν πετεινὸς νὰ μὴ φωνάξῃ.

Τ' ἀηδονάκι πλειὸ μὴν κοιλαδῆσῃ,
 Καὶ Ἀετὸς ἅς τυφλωθῇ, μὴν κυνηγήσῃ.
 Τὴν νύκτα μὴ προβάλῃ τὸ Φεγγάρι,
 Εἰς τὸ γιαλὸ νὰ μὴν βρεθῇ πλειὸ ψάρι.
 Κι ἅς ἀποφρύξουν βρύσαις καὶ ποτάμια,
 Κι ἅς ξεραθοῦν τὰ τρυφερὰ καλάμια.
 Καὶ ὡς ἐδῶ τελειώνει ἡ Βοσκοπούλα,
 Ἱστορία της, καμώματά της οὔλα.
 Καὶ ἂν εὔρεθοῦν ἄλλαις πολλαῖς γραμμέναις,
 Ἄς ξεύρῃ κάθε εἷς, πῶς εἶν σφαλμέναις.
 Μόνον αὐτὴ πῶς εἶναι ἡ καλλιωτέρα,
 Ἀπ' ὅσαις κι ἂν βρεθοῦν τὴν σήμερον ἡμέρα.
 Ἐτζ' ἀπὸ μὲ τὸν Ἀποκορωνίτην,
 Νικόλαον Δριμυτικὸν ἀπὸ τὴν Κρήτην.
 Διαλεγμένη μὲ περισσον κόπον,
 Καὶ τυπωμένη εἰς Βενετιᾶς τὸν τόπον.
 Γιὰ πᾶσαν ἓνα ποῦ θέλει νὰ μάθῃ,
 Νὰ φύγῃ τζ' ἔρωτας, καὶ σαρκὸς τὰ πάθῃ.
 Γιατὶ ἀπ' αὐτὴν ἡμπορεῖ νὰ βγάλῃ,
 Ῥόδον σὰν ἀπ' ἀγκάθι, καὶ νὰ πάρῃ.
 Ξόμπλι τῆς πολλαπικραμένης,
 Καὶ τέλος Βοσκοπούλας τῆς καυμένης.
 Εἰς τοὺς χιλίους ἑξακοσίους κ' εἰκοστῇ ἐβδόμῃ
 Τὸ τέλος ἔλαβεν ἡ ἐδική μου γνώμη.
 Ἄν διαβάζωντας τινὰς δὲν ἤθελε παινέσῃ,
 Τοῦτο μόνον δεόμαι τὸ νὰ μὲ συγχωρέσῃ.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023295

ΑΘΗΝΩΝ

